



Autorka: Melissa Meszarosová

Minulý týden (*tj. na začátku července 2017 – pozn. DP*) nastal v Budapešti čas na obvyklé defilé do sadomaso souprav oděných gayů, leseb, transgender lidí, hippies s dredy, agresivních feministek, milců ilegálních muslimských imigrantů a jejich politických zástupců z řad krajní levice, kteří se co možná nejhlasitěji shromáždili v centru města, což vyvolalo znechucení většinově konzervativních Maďarů a značně smíšené reakce turistů z celého světa.

Podobně jako další podobné průvody v západním světě měla i tato akce posloužit jako hlučná pestrobarevná maska, pod níž globalisté míní vnutit svou protievropskou a proti rodinnou ideologii nic netušícím lidem. Už jen samotná skutečnost, že tyto „progresivní“ skupiny cítí potřebu nutkavě opakovat přeslazené floskule o svobodě, rovnosti, lidských právech, spravedlnosti a toleranci jako ospravedlnění svých pokusů natrvalo proměnit společnost ke svému obrazu, by měla přinejmenším vzbudit podezření.

Při pohledu na seznam do průvodu zapojených a zastoupených organizací a skupin spolehlivě nalezneme všechny liberální maďarské politické strany, Migszol (Maďarská skupina pro solidaritu s migranty), ale také skupinky ještě podivnější: vegany, polské *furries* nebo Poliamoria Magyarország, tedy skupinu prosazující volnou lásku a vztahy více než dvou lidí současně.

Chybět pochopitelně nemohlo ani americké velvyslanectví. Loni bývalou vyslankyni Colleen

Bellovou, jednu z nejštědřejších dáreků Obamově vládě, zachytili, jak obklopena strážci za doprovodu otravného techna křepčí v homopochodu. Letos se ovšem ambasáda spokojila s tím vyzdobit svůj web a facebookovou stránku duhami a vydat spolu se zastupitelskými orgány dalších 35 zemí **společné prohlášení**, v němž vyzvala Maďarsko k lepšímu zacházení s LGBT komunitou.

„Oceňujeme důležitou práci organizací LGBTQ občanské společnosti v dnešním Maďarsku. Úcta k lidským právům – včetně spravedlnosti, rovnosti, antidiskriminace, svobody projevu spojené s nezasahováním do těchto práv – a právní stát jsou základem fungování demokratických států.“

Spravedlnost, svoboda, práva, demokracie – tato slova se objevují zas a znovu, jako refrén.

Za zmínku nepochybně stojí také jistě naprosto náhodná angažovanost mnohých židovských organizací jako **Progresivní židovská kongregace Sim Šalom**, skutečnost, že hlavním sponzorem akce byla Georgem Sorosem financovaná **Středoevropská univerzita** i to, že většina řečníků, která z velkého pódia na náměstí Lajose Kossutha oslovila shromáždění, je židovského původu. Nejznámějším z řečníků je Árpád Schilling, zakladatel organizace Krétakör, která pořádá postmoderní umělecké performance a liberálně vzdělávací workshopy. Schilling se nijak netají svou nenávistí k premiéru Viktoru Orbánovi a mužům jako takovým vůbec, jak je celkem jasně patrné z jeho projevu na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů o lidských právech *Verzio*:



„Při pohledu na ženské utrpení vidím v pozadí mužské siluety. Při pohledu na utrpení dětí v dále také rozeznávám muže a bývají to zpravidla zase muži, koho vidím všude tam, kde je tématem lidské utrpení. Muže, kteří se modlí, dělají politiku, obchod nebo válku. To muži přijímají tvrdé zákony a staví vysoké zdi. To muži se s povýšeným opovržením dopouštějí násilí. Muži – stejně jako já sám. Stydím se a vím, že jako muž si tuto hanbu ponosu celý život s sebou. Víím, že se budu jménem všech mužů muset kát za to, co muži po celém světě napáchali – neexistuje totiž žádná výmluva ani odpuštění.“

Přesně tak, chlapi – to vy jste původci veškerého zla. Takže ještě urychlete pozbyvání své mužnosti, vezměte si pár tabletek ženských hormonů a přijměte už konečně naši nádhernou vizi korporacemi ovládaného světa bez hranic! Bude to jako nekonečný pochod hrdosti. Duhy

pak mají za úkol odvádět pozornost od temné reality, od barev, které jsme vyrvali z vaší duše.

Samotný pochod byl však doprovázen výraznými projevy odporu. Maďarští nacionalisté po měsících online aktivismu a nespočtu facebookových zákazů *de facto* přinutili policii, aby z bezpečnostních důvodů ohradila celý pochod kordonem, což v praxi znamenalo vysoké ploty oddělující ostentativní dekadenci od veřejnosti.

Pořadatele akce to pochopitelně rozhořčilo, což dali najevo i ve svém **oficiálním prohlášení**: „Považujeme za nehorázné, že v dnešním Maďarsku může dojít k tomu, aby policie obháněla účastníky poklidného shromáždění mřížemi, místo aby se snažila zabránit útokům agresivních protidemonstrantů.“

Slova „v dnešním Maďarsku“ používají liberálové vždy, kdy plísňí svou zemi za nedostatečné nadšení pro „pokrokové“ věci, jde tedy v podstatě o místní variantu memu „**The Current Year**“ (u nás obvykle v podobě „Je přece rok ...“ – pozn. DP).

Ještě před začátkem průvodu jeden z organizátorů z pódia horoval: „Chceme svobodu! Dnes jsme policii oznámili, že budeme pochodovat náhradní trasou. Chceme projít neomezovaní ploty!... Stavíme se proti tomu, abychom museli umlčovat sami sebe, proti strachu, proti upírání hlasu. To vše se totiž stalo každodenní součástí našich životů – a kordony jsou toho dokonalým symbolem.“

Příznivě nakloněný dav mu odpověděl nadšením. Pochod zamířil k Dunaji, než se k němu ale dostal, příslušníci maďarské nacionalistické skupiny Mládežnické hnutí 64 žup (maďarsky Hatvannégy Vármegyei Ifjusági Mozgalom, HVIM) utvořili na mostě Széchenyi lidský řetěz, který musela rozbít zásahová jednotka.

Mluvila jsem s **Bélou Inczem**, místopředsedou budapeštské buňky HVIM, který se zapojil i do blokády. „I když jsme pochod nezastavili a neuzavřeli mu cestu, hodnotíme akci jako úspěch. Dosáhli jsme totiž něčeho v evropských podmínkách jedinečného: po naší veřejné výzvě k mobilizaci nacionalistických kruhů policie obratem oznámila, že bezpečnost pochodu lze zajistit jedině prostřednictvím jeho hermetického uzavření. K tomu organizátoři ještě pár dní před jejím termínem vážně zvažovali celou akci zrušit. Podařilo se nám narušit plánovanou trasu pochodu. (Policie) dokázala zajistit další pokračování pochodu jedině agresivním zásahem na mostě. Ukázali jsme tak, že odpor žije a že jsme schopni účinných akcí,“ řekl k tomu.

Pochod dospěl až na konec své trasy u Budínského hradu a účastníci se pomalu začali rozcházet, mnozí však ve svém bujném hýření pokračovali dlouho do noci na afterparty, kterou měl náš evropský editor **Daniel Friberg** tu pochybnou výsadu sledovat z první ruky, když prováděl německý filmařský štáb, který chtěl pro vznikající dokumentární film o alternativní pravici zachytit jeho pohled na pochod.



HVIM ovšem nebyla jediná toho dne aktivní nacionalistická skupina ve městě. Souběžně s pochodem se odehrávala také podstatně větší akce na jihovýchodním okraji Budapešti ve Vecsés, u památníku maďarského záboru připomínajícího bitvu u Bratislavy (907). Stovky maďarských nacionalistů se shromáždily, aby oslavily vznik nového pravicového hnutí. Členové identitárního studentského hnutí Identitesz a Betyárseregu, ideologicky nejstriktnější

nacionalistické síly v zemi, se spojili pod jednou vlajkou. Jejich strana „Erő és Elszántság“ (Síla a odhodlání) vznikla, aby poskytla hlas a politické zastoupení dnes rozčarované původní radikální voličské základně hlavní maďarské pravicové strany Jobbik, kterou mnozí obviňují z přílišného ustupování ze svých pozic v naději na větší volební úspěch v blížících se volbách. Z projevu předáka Betyárseregu a předsedy nové strany Zsolta Tyirityána je ovšem jasné, že ho nějaké změkčování pozic nebo skandování prázdných sloganů o lidských právech a svobodě nezajímá. Jeho nadšení příznivci od něj ostatně nečekají nic jiného než přímost a upřímnost:

„Musíme vyhlásit válku ideologii satanské temnoty, kvůli níž se v bezbranné Evropě nedá žít. Jmenuje se liberalismus – právě on startuje v člověku rozkladný proces, s jehož postupem pak oběť tohoto myšlenkového viru pozbývá svou etnickou i rasovou identitu a časem, jak ostatně vidíme, také identitu sexuální. Tento lidský typ není schopen života, a protože jde proti Bohem stvořenému ideálu člověka, zastupuje Satana. Tento lidský typ tak musíme ze svého životního prostoru vykázat a ze všech sil se snažit bránit jeho vzniku.“

Tady to tedy máte: jeden den v Budapešti. Homosexuálové i další sexuální devianti se procházejí po nejstarším mostě ve městě, zatímco kolem nich i v dále maďarští nacionalisté organizují smělé protesty a vytvářejí nová, pevnější spojení. V zemi na každý pád probíhá kulturní bitva a prohlubování příkopů mezi levicí a pravicí rozhodně neskončí volbami v roce 2018. Výsledek podle mě zatím není ani zdaleka jistý.

Béla Incze k budoucnosti maďarské politiky řekl následující:

„Jako otec si jasně uvědomuji, že nestačí jen pasivně vzdorovat těmto změnám. Až můj syn vyroste a zeptá se mě, proč svět kolem něj vypadá, jak vypadá, s naprostým klidem v duši mu budu moci říct: ‚Udělal jsem vše, co bylo v mých silách, abych tomu zabránil. Žij svůj život tak, jak jsem žil ten svůj já – a budeš moci umřít bez výčitek a nepokořený.‘“



Reportáž Mellisy Meszarosové *Gays and Nationalists Face Off in Hungary During Budapest Pride* vyšla na webu Altright.com 12. července 2017.